

[Johs. Christiansen.]

behovet, jo nu faktisk skraber bunden. Helt tilfreds med paragraffens indhold er jeg nu ikke; bl. a. forekommer det mig lovlig rigoristisk, at der i slutningen af stk. 1 står, at retten skal afvise en klage, hvis klageren ikke gør det antageligt, at de grunde, han støtter sin klage på, enten først senere er blevet ham bekendt, eller at klagefristens oversiddelse skyldes grunde, som ikke kan tilregnes ham. Ville det mon ikke være mere i overensstemmelse med dansk retspraksis, at den procedure, man her på forhånd synes at kræve af klageren, fandt sted, efter at retten havde optaget klagen til behandling.

Til appelordningen hører også det nu foreslåede værnepligtsnævsn, som jeg hilser med tilfredshed. Derimod turde de mange nu foreslåede rammebestemmelser måske være af en lidt tvivlsom beskaffenhed; thi for hver sådan rammebestemmelse gives der jo en ny og større beføjelse til administrationen, hvis myndighedsområde ellers i almindelighed allerede betragtes som værende stort nok. Helt afvise den af ministeren anførte betragtning, at værnepligtsloven ikke bør laves om, hver gang en ændring i forsvarets behov måtte forestå, kan man naturligvis ikke; men, som de gamle sagde, for lidt og for meget fordærver alting. Større beføjelser end de strengt nødvendige bør ikke tillægges noget ministerium, heller ikke det, som administrerer værnepligtsloven. Men også det kan vi måske se nærmere på.

Endelig har jeg en enkelt bemærkning angående den betegnelse, lovteksten anvender i forbindelse med ministeren. Der står overalt i lovforslaget: indenrigs- og boligministeren. Dette er jo ubestrideligt den helt korrekte betegnelse, som forholdene er i dag; men disse forhold kan jo meget let ændres, og nu er vi altså lige gjort opmærksom på, at ministeriet ønsker ikke denne lovgivning ændret sådan hveranden dag. Vi har tidligere haft både en indenrigsminister og en boligminister, det kan vi muligt få igen, og da det jo er værnepligtsloven, det her drejer sig om, mon det så ikke ville være mest praktisk overalt i teksten at skrive indenrigsministeren?

Der er en anden sproglig ting, jeg gerne lige vil henlede opmærksomheden på, og det er, at man flere steder i lovteksten bru-

ger udtrykket „tjenstudygtig“. Det må da vist efter dansk sprogbrug hedde „utjenststudygtig“. Jeg ved ikke hvorfor, man er kommet ind på denne noget knudrede betegnelse. Der er nogle, der fortæller mig, at det vist skulle være sket allerede i 1912, men den historiske baggrund kan for så vidt også være mindre vigtig. Det vigtigste er, synes jeg, om man tog lidt hensyn til, hvad man siger på dansk, og her tror jeg dog, det er det almindelige, at man siger „utjenststudygtig“ og ikke „tjenststudygtig“.

Jeg vil gerne slutte med at fremdrage en sag. Ved tidligere lejlighed har jeg henstillet til ministeren at have sin opmærksomhed henvendt på de former, sessionsbehandlingen i visse tilfælde foregår under, nemlig i forbindelse med værnepligtiges ønsker om at blive overført til civilt arbejde. Der foreligger nu et tilfælde, som uægtelig er egnet til at stille sessionsbehandlingen i søgelyset.

En ung mand fra Odderegnet, der skulle møde på sessionen i 1948, indgav i rette tid til 4. udskrivningskreds andragende om at måtte blive overført til civilt arbejde, da militærtjeneste stred mod hans religiøse overbevisning. På sessionen gav man ham vedtegning II 9 B. Efter dette ville han i henhold til hærens på det tidspunkt fulgte praksis ikke være blevet indkaldt til militærtjeneste, heller ikke selvom andragende fra ham ikke havde foreligget. Under hensyn hertil, hedder det i en af indenrigsministeriet affattet erklæring i sagen af 11. juni 1952, fandt sessionen ikke anledning til at indstille ham til overførelse til civilt arbejde.

Nu kan dette måske lyde ganske rimeligt, men efter hvad der senere er sket den unge mand, må man ikke desto mindre rejse det alvorlige spørgsmål, hvorfor sessionen gav ham den nævnte vedtegning i stedet for at imødekomme hans andragende. Efter min opfattelse er det sessionens pligt at imødekomme et sådant andragende og at indstille til indenrigsministeriet at foretage overførelse til civilt arbejde. Derefter ligger det så i ministeriets hånd at træffe afgørelse. Jeg mener ikke, at sessionen i sådanne tilfælde har hjemmel til at foregribe en sådan. Hvis jeg er galt underrettet på det punkt, vil jeg meget gerne retledes, men jeg tror, det må ligge sådan.

Der skete nu den unge mand det, at han efter vedtagelsen af civilforsvarsloven i 1949 blev indkaldt til at give møde den 15. juli 1950 ved civilforsvarskorpset. Det